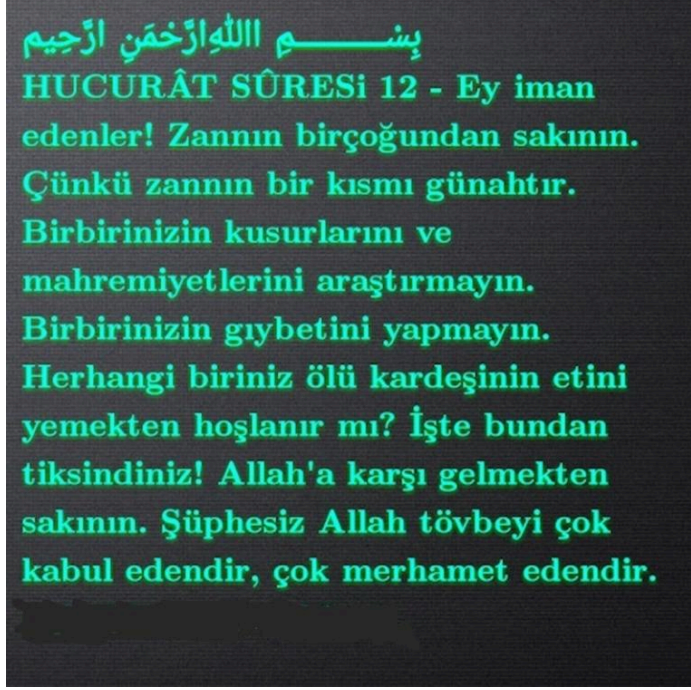

Bazı Şeyler Göründüğü Gibi Olmayabilir

– Sami Biber · 07 Eylül 2023

Bazı arkadaşlarımın bildiği, bazı arkadaşlarımın da şimdi öğrenecekleri gibi 21 Ağustos 2023 Tarihinden beri Muğla ili Seydikemer ilçesinde yaşıyorum.

Yaşamasına yaşıyorum ama hemen söyleyeyim: Öncelikle buralarda bir kiralık ev bulmak oldukça zor. İki sebepten zor: 1- Kiralar el yakıyor. 1+1 bir dairenin kirası bile 7500 TL den başlıyor. Yani anlayacağınız en düşük memur maaşı olan 7500 TL ile geçinmek zorunda olan biri olsam maaşın tamamını ev kirasına yatırmam gerekiyor. Allah'tan maaşım 15.000 TL de bana 7500 TL kalıyor yine. 2- Efendim, bu memlekette bekara ev vermiyorlar. " Yahu 69 Yaşında bir ihtiyarım. Hiç kimsenin karısına kızına sarkacak ne isteğim var ne mecalim." Diyorum lakin gözü kör olsun yaş 69 olsa da karizmatığım galiba ki millet korkuyor benden.

Velhasılıkelam kiralık ev bulmakta bir hayli zorlandım. Sonunda Döğer adlı bir köyde(Şimdi mahalle diyorlar) üstelik de 5.000 TL'ye bir ev ilanı görünce atladım ilana. Çünkü ev sahibi " Bekara verilir." Diye yazmıştı ve benden daha bekar kim vardı ki bu alemde?

Gerçekten de ev sahibi ile tanışınca vatandaşın sütten ağzı yanmış bir ev sahibi olduğunu gördüm. Evet, sütten ağzı yanmıştı ve ağzını yakan sütün en önde gidene bizzat kendi sütüydü.

Anlamadınız sanırım, hemen açıklayayım.

Ev sahibim daha önce evi birilerine kiraya vermiş. Lakin kiracılarının çocuklarının gürültü patırtılarından tüm rahatları, huzurları kaçmış. Derken kiracıyı çıkartmış, yeni evlenen kendi oğlunu oturtmuş üst kata, kendisi de alt katta oturuyor. Bu sefer de iki ay geçmeden oğlu ile gelininin her gün yaptıkları kavgalardan bizar olmuşlar.

Derken efendim taze gelin evden kaçmış, oğulları kahretmiş hayata ve " Ben bu evde oturmam." Deyip işine çok daha yakın başka bir semtte ikamet etmeye başlayınca ev boş kalmış. Ev sahibim de " Ulan ben de bu evi tek başına yaşayan sessiz sedasız bir bekara vermezsem adam değilim." Demiş ve karşısına ben çıkınca hele hele de benden " Valla usta benim çıkartabileceğim tek ses bilgisayar klavyesinin tuşlarına dokunduğum anda çıkan ses olur. Başka da ölü müyüm sağ mıyım onu bile bilemezsin. O kadar sessizimdir" Sözünü duyunca kızını kocaya veren baba gibi " Verdim gitti." dedi.

Bu arada unutmadan söyleyeyim: Bütün bu görüşmeleri ev sahibimizin hanımı ile yapıyoruz. Beyefendinin yüzünü dahi gördüğümüz yok. Adam zahmet edip " Evime nasıl bir tip geliyor" Diye bakmaya bile tenezzül etmiyor ve ben bu duruma fena halde gıcık oluyorum. Kendi kendime " Ulan sen biçim erkeksin ki her işi karına bırakıyorsun, tüm pazarlığı kadınla yapıyorum ben? İnsan bir çıkar bakar evine nasıl biri geliyor kiracı olarak" Diyor, için için adama gıcık oluyorum.

Bu arada gıcık olduğum bir başka husus daha var.

Yahu bu tarafın insanları benim bildiğim ve tanıdığım kadarıyla (Ki çok iyi bilir ve tanırım, zira bu memleketten emekli oldum.) oldukça cömerttirler. Hatta öyle ki mesela birileri bahçesinde sac ekmeği yapacak olsa iki tekne hamur yoğururdu hep. Biri kendi ailesine , diğeri konu komşu ve yoldan geçen insanlara dağıtmak için. Oysa bizim ev sahibi haydi yaşlı insanlar " Komşu sizin şimdi meşgaleniz vardır. yemek hazırlayamazsınız. Size biraz kahvaltılık getirdim." Diyerek kapımızı çalacak durumda değiller, ille velakin, yahu kaç tane inek besliyorsun, süt sağıyor yoğurt yapıyorsun, insan bir kase olsun yoğurt ikram edemez mi? Yok arkadaş, o eski cömertlik ölmüş sanırım. Ya da bizim ev sahibi nazarında ölmüş. Neyse ki dün benim oğlana " Çatıya çıkıp incir ağacından incir topla da hem siz yiysin hem de biz." Deyince " Yine de ölmemiş sanırım o eski cömertlik" Dedim.

Yok yok, "Alt tarafı iki incir " Demeyin. O siyah incirler piyasada kilosunu 54 ile 240 TL arasında satılıyor. Hele de yıllar önce Sandıklı'da bir ev sahibimin, bahçedeki ayva ağacından çocuklarım iki ayva kopardı diye " Çıkın evimden " Dediğini hatırlayınca bu incir ziyafeti bayağı değerli bir lütuftu.

Neyse efendim asıl mevzuya gelelim şimdi.

Dün oğlumla birlikte kasabaya, bankaya gitmek üzere hazırlandık. Merdivenlerden yavaş yavaş aşağı indim, baktım bizim ev sahibi (Erkek olanından bahsediyorum.) Oturmuş evinin önünde, ayaklarını

önündeki bir masaya kaldırmış, öylece oturuyor.

Seslendim kendisine

- Selamünaleyküm voyn.

Efendim, " Voyn " Buralara ait bir hitap şeklidir. Manasını senelerdir çözememiş olsam da buraların insanı çok kullanır.

-Aleykümselam. Seydikemer'e mi gideyon?

Adamın ayakları hâlâ masa üzerinde. Bu saygısızlığa fena halde bozuldum. Kendi kendime " Ulan bu gavat kendisini ne sanıyor da bacaklarını burnuma doğru uzatmış vaziyette konuşuyor benimle. Herife Allah'ın selamını verdik, şu yaptığı terbiyesizliğe bak." Diyorum. Neredeyse patlayacağım " İndir lan o patilerini, senin karşında yıllarını bu ülkenin evlatlarını eğitmeye vermiş bir öğretmen duruyor. Sen kimsin de ayaklarını burnuma doğru uzatarak konuşuyorsun benimle." Diyeceğim ama bir şey itiraf edeyim: Klavye başında çok sert ve asabi olan ben gerçek hayatta oldukça yumuşak huylu ve sabırlıyım. "La Havle velakuvvete illa billah" Deyip yolumuza devam ettik ve oğlumla kasabaya inip işlerimizi hallettik.

Kasabadan dönüşte baktım adam yine aynı vaziyette oturuyor ve beni gördüğü halde hiç istifini bozmadan aynı minval üzere oturmaya devam ediyor.

Bu sefer " Yetti lan garii" Deyip dalacağım artık, ne kadar sakin biri olsam da.

Adamla karşı karşıya geldim. Tam " Yahu size hiç saygı denen mefhumu öğreten olmadı mı?" Diye parlayacağım anda bir şey dikkatimi çekti:

Adamın oturduğu sandalyenin ayakları önünde içi idrar dolu bir torba vardı.

Dikkatlice baktım, bir diğer tarafta da sanırım irin dolu bir başka torba.

Aman Allah'ım. Adamcağız çok fena şekilde hasta.

-Selamünaleyküm Ramazan Bey (Adı Ramazan)

-Ve aleykümselam Hoca

-Ya kusura bakma ama sanırım rahatsızsın. Nedir rahatsızlık?

-Hocam, benim iki böbrek de iflas etmiş vaziyette.

Aman Allah'ım tıpkı abim gibi...

-Şeyyy. Diyalize gidiyor musun?

-Yok, benim diyalizim işte burada, evde. Burada bağlanıyorum.

-Hımmm yani sağlık ekibi evine gelip seni diyalize alıyorlar.

-Yok hoca... Evde kendim bağlanıyorum.

İşin doğrusu çok da anlamamıştım kendi kendine diyalize bağlanma olayını zira abim haftada iki kez gidiyordu. Diyaliz merkezinden gelen özel araçla evinden alınıyor, diyalize girdikten sonra aynı araçla evine bırakılıyordu. Ama üstelemedim " O nasıl diyalizmiş öyle." Diye

Sonra Ramazan Bey vücuduna bağlı hortumları gösterdi üzerindeki tişörtü az yukarı sıyrarak. Adamcağızın göbeğinden cinsel organına kadar hortum takılı olmayan yeri yoktu adeta belden aşağısında.

Özetle söyleyecek olursak:

Değerli Dostlar, Sevgili Okurlar !

Bazı şeyler dışarıdan görüldüğü gibi olmayabiliyor. Peşin bir hükümlerle "Saygısız, kaba, küstah, kendisini beğenmiş, egosu tavan yapmış" olarak nitelediğim ve hakkında suizanda bulunduğum insan meğer oldukça sağlıklı bir insanmış ve selamlaşırken hâlâ ayaklarını masanın üzerinden indirmemesi saygısızlığından değil rahatsızlığından dolayı imiş.

Hucurat Suresi 12. Ayetin meali ile noktalayalım.

"Ey inananlar! Zannın çoğundan sakının, zira zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin suçunu araştırmayın; kimse kimseyi çekiştirmesin; hangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır? Ondandır tiksindirirsiniz; Allah'tan sakının, şüphesiz Allah tevbeleri daima kabul edendir, acıyandır."